

עכשיו

עכְשׁוֹ שְׁלֵמְדָנוּ לְמִשְׁפָּה זֶה בְּחוּטְיוֹ שֶׁל זֶה
אֲנִי יוֹדַעַת
מָה עָלַי לַעֲשׂוֹת כְּדֵי לְסַחֵט מִמֶּנּוּ דְמָעָה
(לְמֵרוֹת שְׁלֵעוֹלָם לֹא תִגִּיחַ לִי לְרֵאוֹת,
לְמֵרוֹת שְׁלֵעוֹלָם לֹא תוֹדֶה בְּזֹאת).

הַפְּכָתִי לְהִיּוֹת
מְלָה מִתְחַרְזֵת
אִתְּךָ.

בשרנו זוכר

בְּשָׂרְנוּ זוֹכֵר בְּדִידוֹתָיו
מִיּוֹם זֶה
וְלֹא יִתֵּן
לְלִילָה לְחֹבֵר אֲלֵינוּ
לְמֵרוֹת שְׂאֲנוּ שׁוֹכְבִים, עִירְמִים
וּפְקוּחִים – כְּכַפּוֹתִים
תַּחַת כְּסוּי חֵם אֶחָד
אֲנִי אֶקִּיץ
בְּבִעָתָה.

★

עד כה כמעט הצלחת לשכנע
את שנינו שכל
מה שעובר עלינו הוא
ענין בעל אפי רומנטי, כרד
דק של שירים. חמר
גלם לא רע, כזה
שאפשר להעביר הלאה
לחברים
בלי להתביש.

★

ממש עכשו
כשאני מחכה שתגע בי
והאצבעות השוקטות
מתארכות, צומחות
לאחז בי

אינני כאן
אינני כאן
בעולם ריק זה של צפיה
ואף דמעה
אינה שלי
כאן
במקום בו אני מחכה לך
שתגע בי

קול מתוק

שלום קול מתוק הייתי
משתוקקת שתבוא
בי דרך הכבל.

ומה אם אני היא
שצלצלתי לה וצלצול
הטלפון אלי גרר אותך
מכל שאהבת אז
מה יש לי אותך כעת קשור
בכבלים עד כמה
שאוכל להתמיד
בשיחה, ותמיד קים
סכוי כי דבר שאמר
עלול
להזכירך כי לפני הרבה הרבה

שנים... ואז
אולי תהיה לי
שוב – אתה תקרא
לי תגדר אותי מתוך
חיי מדבר ככל
שרק אואיל
להקשיב

★

אנחנו שמים את התינוק על השלקון
בינינו ומכונים אליו
את המנורה כך ששנינו
נוכל לראות את הילד
אבל לא זה
את זה.

אחר כך אנחנו מסבים כמו
לסעדה, הילד
בינינו אני
אוכלת את החצי
שלי אתה
את שלך

חורש קסום

מדלגת
דרך חרש הקסם
מפזרת מפתחות של זהב
לארץ המעבר הפתלתל
לא למצא את דרכי הביתה
אלא לסמוך
לאן הלכתי
לגעת בך אם
תרצה לבוא
אחרי

כבר עברתי את בית הדבשנית והממתק
פסות בשר שאינו נעכלות
עדין נאחזות בעצמות רזות
המכשפה עכלה
את האני שבי
ולא נשאר לי דבר
לאבד לא הרבה
למצא

אחר־צהרים גשום

באחר־צהרים גשום הכל
נשלל שם
ואין עוד
צעצועים לשחק בהם
כאן מאחורי
חלון
דמוע זה

הפעם השניה

"הפעם השניה היא לא בהרבה טובה - סביר להניח שתהיה יותר גרועה,"
הדוקטור אמר לו שלא שנה להתגרש.
הכל חוזר על עצמו ואתה
לוקח את עצמך מחדש לכל משחק
אליו אתה נכנס. "החברים שלי," אמר,
"נשאו כלם לצרות גדולות
מאלה שאותן עזבו
ואני שנשארתי במקומי אוהב
היום את אשתי יותר
מאשר לפני עשרים שנה
כשנפגשנו לראשונה."

הוא לקח את בנו מבית הספר
בדרכו חזרה מהדוקטור ונד ביד
הם הלכו הביתה דרך
החצרות האחוריות, אוחזים זה בזה
חזק מאד

★

אל תבטל זמן
על תהיות מתי דרכינו
או רגלינו יצטלבו

הם לא יצטלבו, ואם כן
זה לא יהיה בגלל
הבטחה
בשיר